

+

Homilie op 12-02-2023, 6^e Zondag door het jaar, Jaar A.

Dierbaren,

“Dit zijn de dingen waarvan de Schrift zegt: ‘Geen oog heeft ze gezien, geen oor heeft ze gehoord, geen mens kan het zich voorstellen, al wat God bereid heeft voor die Hem liefhebben’” (1 Kor 2,9). Dat is wat Paulus ons verkondigt: Gods wijsheid. En die Wijsheid van God in persoon is *“Christus Jezus, die van Godswege onze wijsheid is geworden, onze gerechtigheid, heiliging en verlossing” (1 Kor 1,30),* zoals Paulus in het hoofdstuk ervóór betoogde.

En het is dezelfde Jezus, die ons vandaag in het evangelie laat zien, hoeveel ervoor nodig is om die wijsheid van God ook metterdaad steeds meer *“onze wijsheid”* te doen worden; hoeveel er van ons gevraagd wordt als wij werkelijk zijn leerlingen willen zijn. Het is zeker een van de strengste passages van het evangelie, woorden die ons kunnen doen huiveren in hun radicaliteit, samengevat in die ene zin: *“Ik zeg u: als uw gerechtigheid die van de schriftgeleerden en Farizeeën”* – die toch voor bijzonder godsdienstig doorgingen – *“niet ver overtreft, zult gij zeker niet binnengaan in het Rijk der hemelen” (Mt 5,20).* Zullen velen die dit hoorden niet verbijsterd hebben gestaan, en zich in hun hart hebben afgevraagd wat de leerlingen veel later hardop vroegen: *“Wie kan er nu eigenlijk gered worden (Mt 19,25)?”*

Zelfs het geringste voorschrift uit de Wet niet opheffen. Zelfs niet vertoord zijn op je naaste, zelfs niet “dwaas” tegen hem zeggen. Je haasten om het eens te worden met je tegenpartij. Ook enkel in je hart geen echtbreuk plegen. Je ogen bewaken, en je opvliendheid. Je vrouw niet verstoppen, ook niet met een scheidingsbrief. “Met hart en mond de waarheid spreken”, zoals St.-Benedictus het verwoordt (RB 4,28). Meer en meer één worden, in jezelf, met elkaar en met God. Is dat niet het ideaal van iedere monnik, het hartsverlangen van iedere christen, en uiteindelijk zelfs van iedere mens? Zijn wij dáártoe niet op aarde, om God te dienen, en daardoor hier en hiernamaals gelukkig te zijn?

Natuurlijk gaat dit alles niet vanzelf, maar met Gods genade is het niet onmogelijk, zoals we hoorden in de eerste lezing: *“Wanneer gij wilt, kunt gij de geboden onderhouden” (Sir 15,15).* St.-Jan zegt in zijn eerste brief zelfs: *“En zijn geboden zijn niet moeilijk te onderhouden, want ieder die uit God geboren is, overwint de wereld. En het wapen waarmee wij de wereld overwinnen is geen ander dan ons geloof” (1 Joh 5,3-4).* *“En wat is het geloof? Het geloof is een*

vaste grond van wat wij hopen, het overtuigt ons van de werkelijkheid van onzichtbare dingen” (Heb 11,1).

Daarmee zijn we terug bij het begin van onze overweging: “*De dingen waarvan de Schrift zegt: ‘Geen oog heeft ze gezien, geen oor heeft ze gehoord, geen mens kan het zich voorstellen, al wat God bereid heeft voor die Hem liefhebben’” (1 Kor 2,9). Geloven is overtuigd zijn van de werkelijkheid van die dingen. En dat is het wapen waarmee wij de wereld overwinnen, en Gods geboden kunnen onderhouden, ook al is dat hier op aarde nog met vallen en opstaan. Leven in geloof is geen benepen, angstvallig blijven hangen bij de vraag wie er nu eigenlijk gered kan worden – op eigen kracht kan niemand dat – maar een vreugdevol beantwoorden van Gods Liefde voor ons. “*Hierin bestaat de liefde:*”, zegt Sint-Jan, “*niet wij hebben God liefgehad, maar Hij heeft ons liefgehad*”, en: “*Wij hebben lief, omdat Hij ons het eerst heeft liefgehad*” (1 Joh 4,10.19). En voor Hem is niets onmogelijk (vgl. Lc 1,37)! Het evangelie – ook ons strenge evangelie van vandaag – blijft Blijde Boodschap, en daarom horen onze tweede lezing en dit evangelie wezenlijk bij elkaar.*

Ook St.-Benedictus heeft dat duidelijk gezien. We hebben hem net al aangehaald; dat was een tekst uit het vierde hoofdstuk van zijn Regel. Daar geeft hij een lange lijst van vierenzeventig “werktuigen van goede werken”, zoals hij die noemt. Het laatste daarvan is: “En aan Gods barmhartigheid nooit wanhopen”. En dan besluit hij met de woorden: “Zie, dit zijn de werktuigen voor het geestelijk bedrijf. Als wij ze dag en nacht zonder ophouden aanwenden en op de dag van het Oordeel kunnen overleggen, zullen wij van God het loon ontvangen dat Hijzelf beloofd heeft:”. En dan volgt precies onze tekst uit de tweede lezing: “*Geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord en het is in geen mensenhart opgekomen, wat God heeft weggelegd voor hen die Hem liefhebben*” (1 Kor 2,9; RB 4,74-79).

Dierbaren, wij zijn allemaal mensen van na de zondeval, en daardoor tot het kwade geneigd. Wij allen struikelen dagelijks vele malen. Maar laat ons nooit vergeten, dat God ons desondanks liefheeft. Laat ons de hand aan de ploeg slaan en vooruit kijken (vgl. Lc 9,62), het oog gericht “*niet op het zichtbare, maar op het onzichtbare*” (2 Kor 4,18). En laat ons ook met Paulus zeggen: “*Nee, broeders, ik beeld mij niet in er al te zijn. Alleen dit: vergetend wat achter me ligt, mij uitstrekkend naar wat voor me ligt, storm ik af op het doel: de prijs van Gods hemelse roeping*” (Fil 3,13-14). Amen.